

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra Dandserinden

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Dandserinden", i Paludan-Müller, Fr.: *Dandserinden*, udg. af Berit Ziegler, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 102. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm04-shoot-idm140348532230080/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Dandserinden

Og ud fra Haven nu igjennem Skoven
Paa Stien iler hun langs Soens Rand;
Og hendes eget Billed dybt i Voven
Knap hende følger i det klare Vand.
Nu træde hendes Fodder Veiens Sand,
Hvor Solens Straaie brænder stærk fra Oven:
Hun agter ei dens Brand – ei Foden trættes,
Det lette Skridt af Sorgens Byrde lettes.

Kun fulgt i Løbet af sin egen Skygge,
Hun flyver bort som Luftens snare Vind;
Og Blodets Bølger, som mod Barmen trykke,
Med dunkelt Purpur farver hendes Kind.
Dog fremad frem til sin forsvundne Lykke
Hun jages af sit stormbevægte Sind,
Og Veien følgende hun naaer til Lunden;
Ved *Charlé's* Grav hun staaer i Aftenstunden.

Den friske Gravhøi stille hun beskuer:
Ei Blomster, ingen Urter pryde den.
Kun Træet hvælver af de grønne Buer
Capellet for *Diones* døde Ven.
Og sagte Aftenvinden farer hen,
Mens Solen sender ind de sidste Luer;
Mens gjennem Lundens Grene Gravens Sang
Fra Harpen i *Diones* Hjerter klang.

Og bævende liig Bladet knæler hun,
Og dunkle Ord i Jorden ned hun taler,
Og Smertens Røst, som Tolk for Hjertets Qvaler,
I sagte Toner flød fra hendes Mund.
I hendes Øie sig Forventning maler,
Og Øret bøier hun til Jordens Grund:
O kun et Ord til Svar! – men intet høres,
Kun Lundens lette Blad af Vinden røres.